

לדינו עם טוויסט

עופרי אליעז, 'יה סאליו דה לה מר',
א.א.ס.י

הזמרת עופרי אליעז, ישראלית שלמדה מוסיקה בניו יורק, בה פגשה בשירת הלדינו, הופכת ב'יה סאליו דה לה מר' ('היא יצאה מהים'), אלבומה הראשון, את הריחוק הגיאוגרפי ליתרון אמנותי. מנותקת מהשפעות מקומיות ומרוחקת ממחויבות רגשית, היא מעניקה ללדינו מבט אחר, כמעט פרספקטיבת-על.

בריחוק מהארץ, מהתרבות, מהמקורות ומהשפה, ובהיעזרות בחבורת נגנים שחיה על התפר בין מוסיקת עולם לג'אז, מעצבת אליעז (בסיוע המפיק המוסיקלי שי בכר) מזרחיות ים תיכונית מרפרפת, אוריינטלית אך גם קוסמופוליטית, כמו תופרת שמלה אתנית אופטימלית, לא אולטימטיבית, לתריסר שירי לדינו.

הפרשנות האליעזית רכה. לא חתרנית וניסיונית. יותר קרובה לשירת חולין מאשר לתפילה. מתייחסת לשירים כפלטלינה. מבשמת אותם בארומה ג'אזית קלילה, תוצאת שימוש בכלי נגינה ונגנים שלא 'שייכים'. ולצד העוד, הכינור וכלי ההקשה, בולטים חטיבת קצב של בס תופים, וניכרים תכנותי קלידים ועיטורי נשיפה – חליל, קלרניט וחצוצרה.

התוצאה מרתקת. הלדינו מקבל טוויסט מפתיע: לשיר הנושא גוון בארוקי, ו'ז'אקו' נשאר במתחם הטורקי-ערבי (בזכות עומר פארוק טקבילק), אך 'את החיים נתתי לעראק' נגוע בפאנקי, 'כשהמלך נמרוד' הופך מחגיגה בלקנית לסדנת אילתור ו'צור משלו' הוא ג'אז חופשי. מרענן ומעניין.